

Arrest

nr. 342 097 van 2 maart 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21 / 18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat A. MOSKOFIDIS, en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 1 augustus 2022 diende verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 november 2023 werd verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS of verweerder), bijgestaan door een tolk die het Pasjtje machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 8 februari 2024 nam het CGVS de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtounse afkomst te zijn en soennitisch moslim te zijn. U verklaart 25 jaar oud te zijn en bent geboren in het dorp (...), dat behoort tot de hoofdstad van de provincie Kunar, (...). U woonde hier tot uw vertrek uit Afghanistan. U maakte uw school af tot de twaalfde graad en werkte sinds uw achttien of negentien jaar als vrachtwagenchauffeur voor het bedrijf (...). Rond diezelfde tijd bent u getrouwd. Uw vrouw en uw zoon bevinden zich in Afghanistan. U werkte ongeveer twee jaar voor (...), van 2017 tot 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u volgende feiten aan.

Na ongeveer vijf maanden in dienst te zijn geweest als vrachtwagenchauffeur ontving u thuis in het midden van de nacht een dreigbrief van de taliban die de volgende dag gevonden werd door uw moeder. U werd bedreigd omdat het bedrijf waar u in dienst was, samenwerkte met de toenmalige overheid en u werd hierdoor beschouwd als ongelovige. Sindsdien zijn uw problemen begonnen. Eén maand na het ontvangen van de dreigbrief werd u telefonisch opnieuw bedreigd door de taliban. Vervolgens hadden de taliban een bom geplaatst in het bedrijf, waardoor de onderdirecteur gewond was. Hierna, op de twaalfde maand van 1397 (2018-2019 volgens de Westerse kalender), ontving u een tweede dreigbrief. U heeft deze problemen gemeld aan uw directeur en aan de politie. Sindsdien bent u nooit meer opgebeld door de taliban. Gedurende deze periode van dreigingen bleef u werkzaam bij de Company, tot uw contract na twee jaar ten einde liep in 2019. Sindsdien deed u niets in Afghanistan; u wachtte op een nieuw contract.

Op de dag van de machtsovername op 15 augustus 2021 besloot u het land te verlaten samen met uw broer (...). Uw broer volgde namelijk een opleiding tot legerpiloot en vreesde daarom de taliban sinds de val van de Islamitische Republiek. Omdat jullie beiden werkten voor de overheid, hadden jullie dezelfde problemen. Sinds uw vertrek is de taliban één keer naar uw huis gegaan en hebben uw familie lastiggevallen. Nadien heeft uw familie geen problemen meer gekend met de taliban.

U reisde van Afghanistan via Pakistan en Iran naar Turkije, om nadien verder te reizen via Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk om vervolgens op 21 juli 2022 aan te komen in België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 1 augustus 2022.

U vreest bij terugkeer vermoord te worden door de taliban, omdat u werkzaam was voor een bouwbedrijf die projecten uitvoerde van de toenmalige overheid. Daarnaast vreest u ook voor de taliban vanwege de job van uw broer die werkte voor het Afghaans Nationaal Leger. Om deze redenen kan u niet terugkeren naar Afghanistan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw taskara (Afghaans identifiëcatiedocument), uw rijbewijs, uw werkbadge, een certificaat en appreciatiebrief van uw werk, twee dreigbrieven van de taliban, een communicatiebrief van de taliban en twee enveloppes. Daarnaast legde u ook kopieën van documenten neer: een licentie van het bedrijf, uw middelbare schooldiploma, uw schoolrapport, een certificaat van afronding van onderwijs, uw arbeidsovereenkomst, zes documenten over het Afghaans Nationaal Leger (Afghan National Army – ANA), 27 foto's van uw broer bij ANA, een foto van uzelf en twee certificaten van het werk van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

In de eerste plaats verklaart u vervolging te vrezen door de taliban, omdat u werkzaam was als vrachtwagenchauffeur voor een bedrijf dat samenwerkte met de toenmalige overheid (CGVS, p.7). Uw verklaringen over uw persoonlijke problemen ten gevolge van uw job zijn echter dermate beperkt, inconsistent en weinig overtuigend dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt twee jaar lang in dienst te zijn geweest als vrachtwagenchauffeur bij (...) en leverde in die periode zand, cement en andere grondstoffen bij projecten die de toenmalige overheid steunden (CGVS, p.7). Zelf hebt u met andere woorden nooit voor de toenmalige overheid gewerkt: u werkte in loondienst bij een bedrijf dat contracten had met de overheid. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van deze functie. Echter zijn uw verklaringen over uw persoonlijke vrees en de hiermee verbonden problemen bijzonder beperkt, waardoor u er niet in bent geslaagd uw concrete vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Er moet worden opgemerkt dat u voor iemand die twee jaar in dienst was, bijzonder weinig kan vertellen over het bedrijf. Zo beweert u dat het gaat om een Afghaans bedrijf, meer specifiek een bouwbedrijf dat heel gekend en groot is (CGVS, p.7). U voegt nog toe dat uw directeur (...) heette en uw onderdirecteur (...) (CGVS, p.7), maar verder kan u niet één persoon bij naam noemen die net zoals u in dienst was (CGVS, p.8). Het is heel vreemd dat u hier niet toe in staat bent, zeker gezien u verklaart dat er zeer veel mensen werkten (CGVS, p.23). Nogmaals de kans gegeven om alles te vertellen over uw job, kwam u opnieuw niet verder dan het feit dat u bouw materiaal bracht aan projecten (CGVS, p.22). Gevraagd om aanvullingen, stelt u dat alles gezegd was (CGVS, p.22). Aangestipt dat u er twee jaar was tewerkgesteld, noemt u drie projecten waar u leverde: bij militaire posten, een elektrische dam en de universiteit. Opnieuw gevraagd om hierover te vertellen, herhaalt u zichzelf: "De informatie is dat we het bouw materiaal brachten aan die projecten." (CGVS, p.22). Meermaals werd u gedurende het persoonlijk onderhoud verzocht om in detail te treden over uw job of het bedrijf, maar slaagde u er niet in verder uit te weiden over deze thema's (CGVS, p.22). Van een volwassen man die voor langere periode werkzaam was in eenzelfde bedrijf, kan echter verwacht worden een goede, uitgebreide kennis te hebben hieromtrent.

Desondanks blijft u met al uw vaagheden het CGVS een antwoord schuldig. Zo tast het uw geloofwaardigheid aan dat u geen collega's van het bedrijf kent (CGVS, p.8), niet beschikt over enige informatie in verband met de huidige toestand van het bedrijf of de medewerkers (CGVS, p.8), maar desondanks concludeert dat "het hele bedrijf" in gevaar was (CGVS, p.23). Tot slot werd u tot zes keer toe gevraagd naar eventuele procedures of veiligheidsmaatregelen betreffende de toegang tot het bedrijf. Enerzijds antwoordde u steeds naast de kwestie, door te spreken over uw dagindeling of de te leveren materialen (CGVS, p.23). Anderzijds gaf u aan de begrippen 'veiligheidsmaatregelen' en 'maatregelen' niet te begrijpen (CGVS, p.23). Van iemand die twaalf jaar van onderwijs heeft genoten, kan nachtsan verwacht worden een antwoord te bieden op bovenstaande vraag. Het is opmerkelijk wanneer u later opnieuw werd gevraagd of er veiligheidsmaatregelen golden, dat u ineens aangaf dat alle werknemers toegang hadden aan de hand van een kaart. Gevraagd waar die kaart is, stelt u deze kwijt te zijn (CGVS, p.24). Meteen nadien wijzigt u uw verklaring abrupt en herinnert u zich dat u de kaart moest inleveren bij afloop van uw contract (CGVS, p.24).

De door u neergelegde documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet en ondermijnen deze zelfs nog verder. Ter staving van uw job als vrachtwagenchauffeur heeft u vijf documenten neergelegd. U legt enkel kopieën neer waardoor de authenticiteit van deze stukken niet kan worden nagegaan. Bovendien moet benadrukt worden dat Afghaanse documenten sowieso een zeer beperkte bewijswaarde hebben (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf). Bijgevolg kunnen neergelegde documenten bovenstaande vaststellingen niet veranderen. In dit geval zijn er ernstige indicaties dat deze fotokopieën bewerkt zijn, omdat op deze documenten verschillende schrijffouten terug te vinden zijn in de naam van het bedrijf. Volgens de licentie noemt het bedrijf waarvoor u werkte immers "(...)" (zie Document 7, groene map). Op alle andere door u neergelegde documenten (uw werkbadge, certificaat, arbeidsovereenkomst en de appreciatiebrief) is de naam verbasterd tot "(...)" (zie Documenten 3,4,5,6, groene map). Deze fouten wijzen erop dat iemand die het Engels onvoldoende beheerst enkele povere

vervalsingen heeft gemaakt, aangezien niet kan worden geloofd dat uw werkgever zijn eigen naam zo fout zou schrijven op al zijn eigen documenten. Terwijl deze documenten volgens u zouden bewijzen dat u werkzaam was in het bedrijf, spreekt dit uw verklaringen dus eerder tegen dan dat ze kracht bijzetten. Ook de overeenkomst met andere projecten die moeten staven dat uw bedrijf samenwerkte met de Amerikanen (CGVS, p.29) missen alle bewijswaarde (zie Documenten 12-13, groene map). Uit niets blijkt dat het bedrijf waarvoor u zou hebben gewerkt gebouwen maakte voor de Amerikanen, zoals u verklaart (CGVS, p.29). De naam van het bedrijf komt nergens in deze documenten voor, noch enige variant erop, en deze documenten dateren trouwens uit 2007, 2008 en 2016 (in het geval van het contract met “ (...) gedateerd op 16/11/1394 ofwel 05 februari 2016). Dat was dus helemaal niet de periode dat u zou zijn tewerkgesteld bij “(...)”. Volledigheidshalve kan hier trouwens nog aan worden toegevoegd dat het CGVS er niet in is geslaagd om eender welke informatie terug te vinden die het bestaan van dit bedrijf zou kunnen bevestigen, terwijl het volgens u om een heel gekend en groot bedrijf gaat (CGVS, p.7).

Aan de hand van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten kan u dus niet aannemelijk maken dat u ooit werkte voor een onderaannemer van de toenmalige overheid of van de Amerikanen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming kan en mag verwacht worden dat die van bij het begin van de procedure duidelijke en consistente verklaringen aflegt over de kernelementen van zijn of haar verzoek. Omdat u niet in staat bent om aan bovenstaande verwachtingen te voldoen en uw verklaringen geenszins verschoning bieden voor de hiaten van uw kennis, kan worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt twee jaar in dienst te zijn bij het bouwbedrijf (...). Een vrees voor vervolging louter omdat u zogenaamd werkte voor een bedrijf dat banden had met de toenmalige overheid maakte u aldus niet aannemelijk. Aangezien uw profiel als vrachtwagenchauffeur niet aannemelijk is, is het evenmin ongeloofwaardig dat de taliban u hiervoor zouden vervolgen.

Voorts is uw gebrek aan reactie op deze beweerde bedreigingen opmerkelijk. Meer specifiek gaat het om volgende vormen van dreigingen: u verklaart dat u vijf maanden na indiensttreding een eerste dreigbrief heeft ontvangen van de taliban. Eén maand later werd u eenmaal telefonisch bedreigd (CGVS, p.18), gevolgd door een bom die geplaatst werd in het bouwbedrijf waarbij enkel de onderdirecteur gewond was (CGVS, p.19). Tot slot kreeg u op de twaalfde maand van 1397 (dus in 2019 volgens de Westerse kalender) een tweede dreigbrief van de taliban (CGVS, p.19).

U zegt dus dat u al sinds 1396 (2017-2018 volgens de Westerse kalender) gevaar loopt door de taliban omdat u vrachtwagenchauffeur zou zijn geweest tot 1398 (2019-2020 volgens de Westerse kalender) (CGVS, p.18,27) maar het is zeer bedenkelijk dat u ondanks de dreigingen er nooit aan gedacht hebt om op zoek te gaan naar ander werk (CGVS, p.25). Echter is het volgens u logisch waarom u tijdens uw problemen bleef werken bij hetzelfde bedrijf: “Omdat het in mijn voordeel was om te werken, om een job te hebben.” (CGVS, p.25). Ondanks het feit dat werken voordelen biedt, is het verwonderingswaardig dat er nergens anders in de regio van Asadabad nood was aan een vrachtwagenchauffeur om materialen te vervoeren, zonder daarbij doodsb bedreigingen te ontvangen. Deze toegankelijke en veelvoorkomende job blijven uitoefenen, met persoonlijke dreigingen van de taliban, doet uitschijnen dat u uw problemen niet ernstig nam. Dat mag verbazen, aangezien u zelf zegt dat de taliban actief waren in uw regio en dat de veiligheidssituatie er helemaal niet goed was (CGVS, p.13,14).

Ook over de reactie van uw familie op deze doodsb bedreigingen kan u niet doorleefd vertellen. Het enige wat u daarover kwijt wil is dat zij “niets konden doen” (CGVS, p.28). De door u geschetste passiviteit kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de ernst van de door u beweerde gebeurtenissen.

Een aansluitende en zeer belangrijke vaststelling is dat u niet in staat bent uw relaas doorleefd, correct en chronologisch uiteen te zetten. Toen u werd gevraagd om volledig en in detail uiteen te zetten waarom u Afghanistan hebt verlaten en niet kan terugkeren, rept u met geen woord over de bedreigingen die aan de basis zouden liggen van uw vrees (CGVS, p.16). Het is pas nadat u viermaal wordt verzocht om duidelijk uit te leggen wat er precies gebeurd zou zijn, dat u spreekt over bedreigingen (CGVS, p.17). Deze zouden zich allemaal hebben voorgedaan in de periode dat u als vrachtwagenchauffeur werkte. Uw contract liep evenwel ten einde in 1398 (op Document 6 staat de datum 29 mei 2019). Gevraagd wanneer u Afghanistan heeft ontvlucht, was dit op 15 augustus 2021 (Westerse kalender) ofwel de dag van de machtsovername (CGVS, p.8,14). Gezien het ruime tijdsverschil tussen beide gebeurtenissen werd u gevraagd de val van de regering te situeren volgens de Afghaanse kalender, waarop u antwoordt met het jaartal 1398 (2019-2020 volgens de Westerse kalender) (CGVS, p.16). Meteen nadien corrigeert u zichzelf dat de machtsovername plaatsvond in 1400 (CGVS, p.16). Van iemand die kennis heeft van de Afghaanse kalender (CGVS, p.5) en die gedurende twaalf jaar naar school ging (CGVS, p.6), kan op zijn minst verwacht worden een eenduidige verklaring af te leggen over diens tijdsindeling. Geconfronteerd met de observatie dat er een lang hiaat zit tussen het einde van uw contract en het ogenblik dat u vertrok uit Afghanistan, stelt u gedurende twee jaar gewacht te hebben op een verlenging van uw contract (CGVS, p.25,27). Daarbij valt het al niet in te zien waarom u zo vastberaden uw contract wou verlengen na de persoonlijke dreigingen van de taliban (CGVS, p.17,18,25) en gedurende een periode van twee jaar binnenshuis bent gebleven om te vermijden dat ‘de taliban u zouden

vasthouden' (CGVS, p.27). Volgens uw verklaringen was er sinds de dreigbrief die is toegekomen op de laatste maand van 1397 (dus omstreeks maart 2019) niets meer gebeurd in verband met uw beweerde problemen met de taliban.

Bij DVZ verklaarde u in diezelfde periode trouwens 'hier en daar' ondergedoken te hebben moeten leven voor de taliban, tot de overheid viel en u het land verliet (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Noch gedurende uw vrij relaas (CGVS, p.16-17), noch op een ander moment tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft u bovenstaande feiten ooit benoemd. U stelde integendeel dat u altijd op dezelfde plaats bent blijven wonen (CGVS, p.5,27). Dit is nota bene het adres waar de taliban dreigbrieven voor u had achtergelaten (CGVS, p.17-18,30) waaruit blijkt dat zij u wisten wonen. Naar het einde toe werd u geconfronteerd met uw eigen verklaring bij DVZ, ontkent u dit daarna volledig en stelt dat de tolk een fout heeft gemaakt (CGVS, p.33). Nogmaals gevraagd waarom u tegenstrijdige verklaringen aflegt, wijzigt u abrupt uw relaas en zegt: "Nadat mijn contract gedaan was, erna was ik ondergedoken..." (CGVS, p.33). Het valt eigenlijk niet ernstig te nemen dat u dit element niet spontaan aanbrengt, maar pas toevoegt wanneer u met deze eerdere uitspraak geconfronteerd wordt. Het komt tevens bijzonder weinig doorleefd over dat u onvermeld liet dat u op verschillende plaatsen ondergedoken leefde. Vervolgens nogmaals aangekaart hoe vreemd het is dat u er nooit over gesproken heeft, beweert u eerder tijdens uw persoonlijk onderhoud verteld te hebben over de momenten dat u moest onderduiken (CGVS, p.33). Dit is echter niet zo. Iemand die voortdurend tegenstrijdige feiten aanhaalt ter ondersteuning van zijn vraag om internationale bescherming komt allesbehalve geloofwaardig over. Het is al bedenkelijk waarom u zoveel verschillende versies van de door u beweerde gebeurtenissen aanhaalt en het kan al helemaal niet worden ingezien waarom u uw wisselende verklaringen volhoudt. Uit niets blijkt dat de taliban tijdens deze jaren naar u op zoek was.

Bovenstaande bevindingen worden bevestigd toen u werd gevraagd uw persoonlijke problemen te staven, gezien u gedurende twee jaar lang niets deed in Afghanistan (CGVS, p.27), toen ook geen problemen kende, en uw beweerde vroegere job als vrachtwagenchauffeur aan de basis zou liggen van uw moeilijkheden (CGVS, p.7). Hierop zei u het volgende: "Omdat toen de overheid aan de macht was en als ik problemen had kon ik naar de overheid gaan..." (CGVS, p.27). Aangestipt dat u daarmee zelf lijkt aan te geven geen problemen meer te hebben gekend, stelt u dat in die periode van twee jaar de overheid aanwezig was, waardoor uw leven niet in gevaar was. Pas wanneer de taliban de overheid overnam, heeft u problemen gekend (CGVS, p.27). Dat de taliban eerst bij uw huis dreigbrieven achterlieten, om vervolgens jarenlang alle belangstelling voor u te verliezen, is op zich al weinig plausibel.

In de tweede plaats voegt u nog een element toe: namelijk dat u vervolging vreest vanwege de job van uw broer (CGVS, p.19). Er dient te worden vastgesteld dat ook aan uw bewering de broer te zijn van een piloot geen enkel geloof kan worden gehecht. U kan namelijk bij gebrek aan bewijs van identiteit van uw beweerde broer en overtuigende documenten niet aantonen dat u verwant bent met de persoon van wie u beweerde dat hij uw broer is (CGVS, p.31). Documenten hebben slechts bewijswaarde indien deze gepaard gaan met een doorleefde en gedetailleerde verklaring. Aangezien u aangeeft "niet veel" te weten over de neergelegde documenten van uw broer (CGVS, p.31), kunnen deze bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Voorts is het zeer merkwaardig dat u over dergelijke documenten geen bijkomende informatie heeft. Er kan worden opgemerkt dat u nog steeds in contact bent gebleven met uw ouders en uw paternale ooms in Afghanistan (CGVS, p.10). Er kan dan ook worden aangenomen dat u wel degelijk in staat bent om zich terdege over alle documenten betreffende het werk van uw broer te informeren. Gelet op het grote belang van familiale banden in de Afghaanse maatschappij, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat u van niemand enige informatie kon bekomen. Sedert uw aankomst in België op 21 juli 2022 zijn intussen ongeveer anderhalf jaar verstreken, hetgeen u de kans gaf om zich bijkomend te trachten te informeren over de job van uw broer.

Zo kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u enige kennis heeft over het voorgehouden werk van uw broer (...) en u in staat bent om te antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent de werkzaamheden van uw broer, alsook een aantal gegevens op een doorleefde wijze kan toelichten en situeren. Rekening houdend met het belang van het profiel van (...) dat mede aan de basis zou liggen van uw vrees ten aanzien van de taliban, mag dus toch een zekere basiskennis verwacht worden. Deze ontbreekt echter geheel in uw verklaringen.

In het bijzonder werd u de kans gegeven alles te vertellen wat u weet over de job van uw broer, maar komt u niet verder dat (...) piloot was bij de overheid in Kabul (CGVS, p.20). Aangespoord tot extra informatie, stelt u dat dit alle informatie is die u heeft (CGVS, p.20). Bijgevolg slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat u nood heeft aan bescherming omwille van de functie van de persoon die u voorstelt als uw broer. Daarbovenop verklaart u dat uw broer ook problemen had met de taliban. Opnieuw aangespoord in detail te treden over zijn problemen, lukt dit niet (CGVS, p.20). Eveneens bevestigt u dat de taliban nooit via uw broer heeft vermeld op zoek te zijn naar u (CGVS, p.20-21). Geconfronteerd dat uw persoonlijke problemen niet gelinkt zijn aan die van uw broer en u bovenal niet kan aantonen dat uw broer problemen had, blijft u het CGVS een antwoord schuldig: "Mijn broer werkte voor de overheid en als één persoon ervoor werkte had de hele familie problemen..." (CGVS, p.31).

Dat uw verklaringen over uw beweerde vluchtaanleiding en zowel uw eigen beroep als dat van uw broer dermate weinig spontaan, consistent en doorleefd zijn, doet zeer ernstige afbreuk aan dat wat nog rest van uw geloofwaardigheid.

Dat uw familie op dezelfde plaats zijn blijven wonen, het goed stellen (CGVS, p.9, 13) en tot op heden geen problemen hebben met de taliban (CGVS, p.19), is een laatste punt dat hetgeen nog rest van uw geloofwaardigheid ondermijnt. Bovendien slaagde u er opnieuw niet in om consistente verklaringen af te leggen betreffende de benaderingen van de taliban naar uw gezin toe. Zo schetste u bij DVZ de volgende gang van zaken: drie maanden naar het ontvangen van uw dreigbrief, dus op het ogenblik dat u nog steeds werkte als vrachtwagenchauffeur bij (...), is de taliban naar uw huis gekomen, waar ze om u vroegen en vervolgens uw broers en zussen mishandelden (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Bij aanvang van uw interview bij het CGVS werd u gevraagd of uw familie ooit geconfronteerd is geweest met de taliban, waarop u 'neen' antwoordde (CGVS, p.9). Het is bevreemdend dat uw familie later in het persoonlijk onderhoud toch één keer bleek lastiggevallen te zijn, maar dan na de val als u Afghanistan al had verlaten (CGVS, p.19). Gevraagd om deze tegenstrijdigheden te verklaren, houdt u voet bij stuk de zaken niet anders gezegd te hebben tijdens uw eerste interview bij DVZ (CGVS, p.32). Dit is eveneens een duidelijke indicatie dat uw verklaringen niet waarheidsgetrouw zijn. In elk geval laat deze gang van zaken zich moeilijk rijmen met de inhoud van de dreigbrieven, waarin uw familie telkens ook aan dezelfde bedreigingen werd onderworpen. Dat zij zonder wezenlijke problemen in Afghanistan kunnen wonen, staat dan ook haaks op uw overige verklaringen.

Ten overvloede stipt het CGVS nog aan dat uw verklaringen over uw Facebookprofielen uw geloofwaardigheid er ook niet op vooruit hielpen. Bij aanvang werd u gevraagd om uw Facebookprofiel(en). U gaf aan slechts één online profiel te hebben (CGVS, p.4). Gevraagd waarom u dit beweert, terwijl er drie terug te vinden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie in de blauwe map), ontkent u de feiten en antwoordt kort en duidelijk met de woorden 'ik heb eentje' (CGVS, p.32). Nogmaals aangemoedigd om toe te geven dat u uiteindelijk drie Facebookprofielen had, aangezien dat blijkt uit de feitelijke vaststellingen, zegt u dat die andere profielen vroeger in gebruik waren (CGVS, p.32). Na de afronding van het persoonlijk onderhoud legt u uit eigen wil opnieuw een verklaring af betreffende uw Facebook, waarbij u wil benadrukken dat het om twee oude profielen gaat en u slechts nog één gebruikt (CGVS, p.36). Nochtans was u recent nog actief op minstens twee van deze profielen, die duidelijk een link met België vertonen en waar uw foto op te zien valt. Een en ander wijst erop dat u zich helemaal niet verborgen probeert te houden op sociale media, maar daarover geen open kaart wenst te spelen.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de overige documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming niet van dien aard zijn dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Zoals eerder vermeld is de bewijswaarde van Afgaanse documenten sowieso zeer beperkt. Uw taskara, rijbewijs, schooldiploma, -rapport en foto van uzelf tonen louter uw identiteit en nationaliteit aan. Verder en volledigheidshalve stipt het CGVS nog aan dat aangezien u geen familieband aannemelijk maakt met de persoon die u uw broer noemt, er bijgevolg geen waarde gehecht wordt aan de daarmee verbonden documenten (zie Documenten 14,19, groene map). Foto's uit een private bron bieden sowieso geen garantie omtrent de authenticiteit van wat erop afgebeeld zou staan, en de foto's in kwestie kunnen trouwens onmogelijk gesitueerd worden in tijd of plaats.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging door de taliban kan invoeren.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook

besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Cit

ry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en

veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. De documenten en foto's werden hierboven reeds besproken. De enveloppes (zie Document 15, groene map) waarmee de originele documenten naar u zijn opgestuurd, houden geen verband met de door u ingeroepen asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Juridisch kader van het onderzoek van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal beschikt over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke

en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering alsook redelijke aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (naar analogie EHRM 21 januari 2011, MSS t. België en Griekenland, punten 352 en 389). Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3. Nieuwe stukken en aanvullende nota 's

Verweerder legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer van 22 december 2025 waarin een update van de landeninformatie wordt gegeven.

Verzoeker legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet voorafgaand aan de zitting een aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota worden nieuwe elementen voorgelegd, die verzoeker inventariseert als volgt:

- 1) Origineel van een Afgaans getuigschrift voor gevolgde opleiding tot nationale politie van 17/05/2020 tot 18/06/2020;
- 2) Vertaling naar het Nederlands van stuk 1;
- 3) Origineel van een Afgaans getuigschrift voor gevolgde opleiding 'integratie van lokale politie tot veiligheidspolitie' van 22/09/2020 tot 21/10/2020;
- 4) Vertaling naar het Nederlands van stuk 3;
- 5) Origineel Afgaans aanvraagformulier op naam van verzoeker d.d. 14/07/2019 met verzoek om te worden ingeschreven in de militaire academie voor het volgen van de opleiding;
- 6) Origineel van het antwoordschrijven d.d. 15/07/2019 van de Afgaanse Directeur Opleidingen en Training op de vraag van verzoeker;
- 7) Vertaling naar het Nederlands van stuk 5;
- 8) Vertaling naar het Nederlands van stuk 6;
- 9) Origineel van verzoekers badge bij de ANP;
- 10) Vertaling naar het Nederlands van stuk 9;
- 11) Origineel van verzoekers bankkaart bij de New Kabul Bank;
- 12) Vertaling naar het Nederlands van stuk 11;
- 13) Origineel van het verzendingsbewijs vanuit Afghanistan.

Verzoeker verzoekt de Raad de beslissing te vernietigen met het oog op bijkomend onderzoek van de nieuwe gegevens.

4. Het verzoekschrift

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het

materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 1, A, §2 van het Vluchtelingenverdrag. Hij voert ook een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker komt terug op zijn tewerkstelling tussen 2017 en 2019 als vrachtwagenchauffeur voor een bouwbedrijf dat overheidsopdrachten uitvoerde. Daarnaast wenst verzoeker te erkennen dat hij niet de volledige waarheid heeft verteld tijdens zijn gehoor bij verweerder. Verzoeker sprak niet over het feit dat hij vanaf 2019 gedurende 15 maanden heeft gewerkt voor de lokale politie (hierna: ALP). Met de politieopleiding en de mogelijkheid een wapen te dragen, hoopte verzoeker zich beter te kunnen beschermen tegen represailles van de taliban. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker geïnterviewd te worden door de taliban hiervoor. Verzoeker verontschuldigt zich voor de leugens aangaande die periode in zijn relaas en verklaart dat hij tussen zijn aankomst in België in juli 2022 en het ogenblik waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming kon indienen op 1 augustus 2022 rondzwierf in de omgeving van het Klein Kasteeltje en in contact was gekomen met landgenoten die hem het foute advies gaven te zwijgen over zijn werk bij de ALP. Verzoeker erkent aldus dat zijn verklaring, dat hij tussen 2019 en zijn vertrek uit Afghanistan 'niets' heeft gedaan en 'heeft gewacht op een verlenging van zijn contract', niet correct is. Hij werpt op dat hij bij aankomst gemakkelijk beïnvloedbaar was door Afgaanse landgenoten. Verzoeker kondigt in het verzoekschrift ook aan dat hij wacht op een pakket documenten uit Afghanistan aangaande zijn tewerkstelling voor de ALP.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel is. Verder stelt verzoeker dat hij vreest als verwesterd of als ongelovige gepercipieerd te worden.

Hij verzoekt de Raad om in hoofdorde de vluchtelingenstatus te erkennen, in subsidiaire orde de subsidiaire beschermingsstatus en in uiterst ondergeschikte orde de beslissing te willen vernietigen en het dossier terug te sturen naar verweerder voor bijkomend onderzoek.

5. Beoordeling door de Raad

In het huidige stadium van de procedure is de Raad van oordeel dat de nieuw voorgelegde stukken meer onderzoek vergen, dermate dat de Raad niet in staat is om zich met voldoende kennis van zaken uit te spreken over het bestaan van een eventuele gegronde vrees voor vervolging voor verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Raad wijst erop dat het gegeven van de activiteiten voor de ALP voor het eerst in de aanvullende nota voorafgaandelijk aan de zitting werden voorgebracht conform artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te betrekken in de beoordeling (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118).

Thans werden in die aanvullende nota nieuwe elementen voorgelegd waarmee mogelijk wordt aangetoond dat verzoeker zou kunnen vallen onder een risicoprofiel dat de Country Guidance van EUAA van mei 2024 weerhoudt.

Volgens deze Country Guidance, waarnaar verweerder in de aanvullende nota verwijst, behoren "*members of the security institutions of the former government*" immers tot de risicoprofielen in het kader van de vluchtelingenstatus. Dit profiel bevat eveneens de ALP. Volgens dit rapport was er reeds gedurende de jaren voor de machtsovername sprake van aanvallen tegen legerbases, politiestations, checkpoints, doelgerichte moorden, executies, verdwijningen en foltering van het personeel van de Afghan National Defense and Security Forces (hierna: ANDSF). Op het ogenblik van de machtsovername in de zomer van 2021 werden vele ANDSF-leden, die zich overgaven, vermoord of vastgehouden. Na de machtsovername werd in een eerste persconferentie een algemene amnestie afgekondigd, waarbij iedereen zou worden vergeven die tegen de taliban heeft gevochten. Echter, deze amnestie werd niet gerespecteerd door vele talibanleden. De talibanleiders hebben onvoldoende controle over de leden en vele talibanstrijders handelen op eigen initiatief omwille van persoonlijk vijandschap of een wraakgevoel. Ook al werden talibanstrijders herhaaldelijk aangemoedigd om de algemene amnestie te respecteren, moesten strijders die betrokken waren in gruwelijkheden zelden rekenschap afleggen. Ook al wilden de taliban vroegere ANDSF-leden doen aansluiten bij hun rangen, bleken deze inspanningen weinig succesvol waardoor velen onderdoken of het land verlieten. In bijna alle provincies worden executies, foltering, misbruik, gedwongen verdwijningen van vroegere ANDSF-leden gerapporteerd. Er werden eveneens inspanningen gedaan door de taliban om vroegere veiligheidsmedewerkers op te sporen via lokale informanten, registratiecampagnes van vroeger ANDSF-personeel en mogelijk het gebruik van eerdere overheidsdatabases. In februari 2022 begonnen de

taliban met huis-aan-huis-zoekingen in verschillende delen van het land, met de bedoeling vroeger overheidspersoneel en ANDSF-leden op te sporen. Ook in de EUAA Country Focus van december 2023 (p. 60), waarnaar eveneens in de aanvullende nota van verweerder wordt verwezen, leest de Raad dat volgens een internationale analist en journalist het onmogelijk is om patronen te ontwaren van welke specifieke profielen bij het veiligheidspersoneel van de vorige regering precies worden geïdentificeerd, maar dat wel kan vastgesteld worden dat de taliban in elk geval een specifiek probleem hebben met de Afghaanse Special Forces, getraind door de Amerikanen, de legercommando's en de ALP. De Raad heeft geen reden de inhoud van deze betrouwbare bronnen in vraag te stellen.

Na grondige lezing van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat verweerder in de bestreden beslissing geheel terecht heeft gewezen op verschillende weinig doorleefde en ongeloofwaardige verklaringen die verzoeker aflegde. Zo kon verzoeker inderdaad eerder weinig vertellen over het bedrijf waarvoor hij stelt twee jaar gewerkt te hebben. Bovendien vertonen verschillende stukken, die verzoeker heeft neergelegd in het kader van die tewerkstelling bij dat groot bedrijf, inderdaad de opvallende spellingsfouten die verweerder aanhaalt. Het gaat daarbij om verzoekers werkbadge, een certificaat van het werk, de appreciatiebrief van het werk en het arbeidscontract voor dit bedrijf. Van deze stukken neemt de Raad bijgevolg ook de echtheid niet aan.

Ook over de periode tussen 2019 en zijn vertrek uit Afghanistan motiveerde verweerder op redelijke wijze dat het onwaarschijnlijk was dat verzoeker die periode 'niets' deed 'in afwachting van een nieuw contract'. Zoals verweerder aanstipt, is het weinig geloofwaardig dat de taliban eerder dreigbrieven stuurden om nadien jarenlang alle belangstelling voor verzoeker te verliezen. Verzoeker erkent evenwel uitdrukkelijk dat de verklaringen aangaande de periode tussen 2019 en diens vertrek niet correct waren en dat hij in die periode wel degelijk aan het werk was, meer bepaald voor de ALP. Hij licht daarbij ook toe dat hij geruime tijd na aankomst in België (op straat) heeft vertoefd in de buurt van het Klein Kasteeltje en in die periode zeer beïnvloedbaar was door Afghaanse landgenoten, die hem ten stelligste afraadden te vertellen over zijn werk bij de ALP. De Raad acht het feit dat men na aankomst in een vreemd land zeer beïnvloedbaar is door landgenoten plausibel. Hij volgt dan ook op dit punt het betoog van verweerder ter zitting niet dat er geen enkele uitleg is, waarom die stukken aangaande de ALP niet eerder werden voorgelegd.

Waar verweerder ter zitting ook aanstipt dat uit de COI Focus Afghanistan – corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 blijkt dat Afghaanse documenten in het algemeen een beperkte bewijswaarde hebben, blijkt dit inderdaad uit deze informatie. De Raad betwist deze informatie niet, doch wijst erop dat uit rechtspraak van het EHRM blijkt, zoals de zaak nr. 52589/13, MA t. Zwitserland van 18 november 2014, dat ook als enkel kopieën worden voorgelegd of als stukken volgens de beschikbare landeninformatie in theorie kunnen worden gekocht, de documenten toch moeten worden onderzocht voor de beoordeling van de waarachtigheid van het feitenrelaas (punt 62). De waarachtigheid van de nieuwe aangehaalde tewerkstelling dient bijgevolg beoordeeld te worden in het licht van de nieuwe voorgelegde stukken.

Verweerder kan niet gevolgd worden dat zonder enige bevraging of verder onderzoek over deze nieuwe aangehaalde tewerkstelling er nog steeds kan vastgesteld worden dat verzoeker niet voldoet aan de criteria voor internationale bescherming.

Ook al moet benadrukt worden dat verzoeker aan zijn medewerkingsplicht moet voldoen, blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat leugens over de aangehaalde periode, of het verzwijgen van een thans aangehaalde andere tewerkstelling voor de ALP, niet verhindert dat onderzocht dient te worden of verzoeker omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen aantonen (mutatis mutandis RvS 23 april 2010, nr. 203.243 en RvS 18 maart 2009, nr. 191.585).

Concluderend stelt de Raad dat gezien de limieten van een bevraging ter zitting en de nood aan een grondig onderzoek van het aangevoerde profiel als lid van de ALP, zoals in het onderhavige arrest is benadrukt, hij niet beschikt over alle noodzakelijke elementen om met kennis van zaken te oordelen over de eventuele nood aan internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 8 februari 2024, wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

A. MAES